

Sisser

Ik geloof het zelf nog steeds niet helemaal. Het begon met een verkoudheid half april, een hardnekkige longontsteking (begin mei), twee antibiotica kuren, gevolgd door een ziekehuisopname (30 mei) op verdenking van TBC, derde antibiotica (paardenmiddel) kuur, een CT scan met daarop een massa (vermeende tumor) in de linker long en een opgezette klier die daar niet hoorde en de mededeling "we maken ons ernstige zorgen" door doktoren. De wereld staat even stil, en haalt je dan als een achterlijke weer in. Wat volgt is het onderzoekscircus; een Bronchoscopie, een lymfeklier punctie in de halsstreek, diverse bloedtesten en röntgen foto's, een Endo-echoscopie met lymfepunctie onder (vermeende) narcose. Na dit laatste onderzoek kwam het bericht dat de opgezette lymfeklier geen lymfeklier was, maar een cyste. Goed nieuws, maar nog steeds niet uitsluitend. Dus op naar de VU voor een PET-scan en afgelopen vrijdag dan het onderzoek dat zeker uitsluitel moest geven, de longpunctie in de vermoedelijke tumor. Nou, uitsluitel dat gaf het! Na de eerste scan onder de Samatom Sensation van Siemens, om te bepalen waar de internist precies moest prikken met de punctie naald, kwam hij naar me toe en zei: "Meneer, ik heb een rare, maar plezierige mededeling voor u, we kunnen de tumor niet meer vinden.. er zit niets meer.." Ik wist niet precies of ik nu moest lachen of boos moest worden. Een heel vreemde gewaarwording. "Stapt u maar uit de scan, en gaat u maar direct naar de röntgen, daar maken ze nog een foto van uw Torax (dat is dus je borstdeel) en dan kan u door naar Dr. Jacobs, die maakt tijd voor u." Ik zat overigens in mijn onderbroek met een operatie hemdje aan. Zo'n blauwe met drukknopjes en open ruggetje aan de achterkant. Ik ging weer op mijn bed zitten, en werd dit keer niet door patiënten vervoer, maar door de assistent internist zelf naar de röntgen gebracht. (Afdeling zeg je niet meer als je bekend bent in het ziekenhuis. Je gaat niet naar de afdeling longfuncties, maar naar 'de longfunctie' of naar de 'Nucleaire') Na een röntgen foto, werd ik weer door patiënten vervoer opgehaald en naar Dr. Jacobs gebracht. Deze had direct tijd voor me en op blote voeten met open ruggetje en in de onderbroek liep ik zijn kantoor binnen. "Meneer Boerhout, u bent het plezierigste bezoek van mij vandaag". "Ik mag u feliciteren, er is op de scan en op de longfoto nagenoeg niets meer te zien, en we moeten concluderen dat het geen tumor of iets dergelijks is geweest, maar een zeer zware longontsteking met een hoop slijm en bindweefsel dat nu door uw lichaam is afgedreven. Met andere woorden, u bent gezond!" En in plaats hem om de nek te vliegen, wat ik natuurlijk had moeten doen, zei ik "U zat er dus mooi naast!" We lachen, kijken samen nog eens naar de röntgen foto, waar inderdaad niets meer te zien is, ik schud hem de hand en ga lachend weer op mijn bed zitten, wachten op ziekenvervoer, terug naar dagopname. Op dit bed bedenk ik me dat ik toch wel een vreemde paar weken achter de rug heb, maar dat het nu met een sisser blijkt af te lopen. Gelukkig! Zodra ik op de kamer ben, bel ik me gek en zorg ik voor een lokale piek in SMS verkeer. Ik ben beduusd, beetje boos, maar vooral blij, dat er niets aan de hand is.

Komende zomer zal ik proostend doorbrengen!

Hier nog een foto als bewijs dat alle onderzoeken (inclusief de nucleaire petscan) geen invloed hebben gehad om mijn gestel en ik me prima voel..